

Prófétai elhívás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 15:6; 1Királyok 18:19-39;
Ézsaiás 53; Dániel 2:46-48; Máté 11:1-6; Márk 1:2-5; Galata 3:6-9

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjek el, és ki megy el nekünk: Én azt mondtam: Íme, itt vagyok én, küldj el engem” (Ézs 6:8, ÚRK)!

A bibliai időkben a prófétáknak gyakran kulcsszerepe volt Isten népe történelmében, központi helyet foglaltak el a közösség életében, a pozíciójuk erős, meghatározó volt.

Azonban a prófétai elhívás nehézségekkel járt. Általában nem volt könnyű a próféta élete, szomorúsággal, elutasítottsággal, meg nem értéssel és reményvesztettséggel tűzdelt.

Isten prófétái gyakran nem fogadták készségesen a prófétai tisztre szóló elhívásukat, ami nem is csoda. Akiknek örömmel kellett volna venniük az üzeneteiket, sokukkal élesen szembehelyezkedtek. Nem figyeltek Isten prófétáira, kinevették, megverték, bebörtönözték őket. Másokat megköveztek vagy vadásztak rájuk, mint vadállatokra. Többen közülük mártírhálált haltak.

Ma, ennek a nemzedéknek a tagjai az erőszak, a kapzsiság, az erkölcstelenség, a kizsákmányolás és mindenféle sátáni hatás özönében gyakran elutasítják, vagy csak figyelmen kívül hagyják a prófétai hangot. Isten arra szólít, hogy hallgassunk prófétái szavára, és mi legyünk a próféták útján kapott remény hírnökei.

Az elmúlt héten láttuk: Isten már az Édenben, a bűneset után azon munkálkodott, hogy újból kapcsolatot létesítsen az emberekkel. Ezen a héten a történelem olyan emlékezetes időszakaival foglalkozunk, amikor Isten arra hívta el prófétáit, hogy újjászervezzék népet a bűnbe süllyedt világnak szóló üzeneteivel.

ÁBRAHÁM, A SZÖVETSÉG VÉDELMEZŐJE

Mózes első könyvétől A jelenések könyvéig mindig volt egy hűséges maradék, akik engedelmeskedtek Isten kegyelmére válaszul (lásd Jer 31:7, 31-34). Évekkel azután, hogy Bábeltől szétszéledtek az emberek, Isten elhívta Ábrámot (aki később Ábrahámként ismert), hogy a szövetségi hit példaképe legyen, nemcsak a családjában, hanem minden későbbi nemzedék számára is. A hitehagyó és erkölcstelen világban Ábrám hűségesnek bizonyult Istentől kapott elhívásához (lásd 1Móz 12:1-9). Isten közölte vele a szövetség feltételeit, és megmutatta neki, hogyan váltja meg az emberiséget az áldozattal Krisztus (lásd 1Móz 15:6-17). Hogy Ábrahám hitét próbára tegye és példázza Isten Fiának jövőbeli áldozatát, Isten azt kérte tőle: áldozza fel neki a fiát, Izsákot (1Móz 22:1-17). Milyen gyötrelmes próba volt ez a hívők atyja számára! Gondoljunk bele, hány és hány érve lett volna Ábrahámnak, hogy figyelmen kívül hagyja Isten kifejezett parancsát, mégis hűségesen engedelmeskedett! Azután Isten megállította Ábrahám kezét, nehogy megölje Izsákot, aki helyett egy kos rendelt ki. Isten nem minden prófétát arra hívott el, hogy közelgő veszélyre figyelmeztessen. Azonban mindegyiküket azért hívta el, hogy hűségre vezessék a népet, óvjanak a hitehagyástól, a szegények és szűkölködők elnyomásától, valamint a szövetségnek, a kikötéseinek megszegésétől.

A legfontosabb azonban, hogy a prófétáknak kellett bemutatni a Messiás általi üdvösség ígértét. Az apostoli kor utáni időben a bibliai próféták és Isten Lelkének maradandó bizonyágtétele arra szólít, hogy tudatosuljon bennünk: válság közelít a világ felé, és erre másokat is figyelmeztessünk. A figyelmeztetés központjában azonban álljon a jó hír Jézus hűséges népének megváltásáról, azokéről, akik szövetséges kapcsolatban maradtak vele (Jel 12:17)!

Olvassuk el 1Móz 15:6, Gal 3:6-9 és Zsid 11:8 verseit! Ábrahám életében és hitében mi volt az, ami alkalmassá tette Isten szolgálatára, noha nyilván nem volt hibátlan ember?

Sok a párhuzam Ábrahám kora és a miénk között. Ábrahám napjaiban burjánzott a pogányság és a bálványimádás, ma pedig a világ egymással versengő ideológiái ki akarják rekeszteni, félre akarják söpörni a kereszténységet. Az általános kulturális szokásoktól eltérően Isten arra hívja népét, hogy hűségesen tükrözzék a hétköznapi életben Isten képét és hirdessék a hármasság üzenetét (Jel 14:6-12).

ILLÉS ÜZENETE

Olvassuk el 1Kir 18:19-39 szakaszát! Hogyan láthatja el a tisztét a próféta? Mit találunk ebben a történetben?

Illés elhívása és beszédmódja tükrözte a szerepét, hogy ő Isten hírnöke. Izrael hitehagyásának megfékezése érdekében Isten Akháb királyhoz küldte, hogy évekig tartó aszályt jelentsen be. Az Úr arra használta fel ezt a csapást, hogy népét elfordítsa a bálványimádástól és visszatérítse őket az engedelmesség útjára. A király és az ország Illést okolta a nyomorúságos helyzetért, és a halálát kívánták. Illés a Karmel-hegyen állt ki Baál és Asera prófétáival szemben. Isten hírnöke a Lélektől indított beszéddel kérlelte a bálványimadásba süllyedt Izraelt, hogy vessék el hamis isteneiket és térjenek vissza az Úrhoz. A nép tudta, hogy a választásaik miatt vált az egész nemzet hitehagyóvá. Ekkor készen álltak, hogy újra elfogadják Illés Istenét, aki bizonyította erőfölényét a hamis istenek felett – amelyek valójában nem is léteztek.

Közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt Isten azt parancsolja népének, hogy újból hirdessék Illés üzenetét, az embereknek pedig azt, hogy forduljanak el „bálványaitól” és készüljenek az Úr nagy napjára. Isten még most is az általa választott csatornákon tart kapcsolatot népével. Igéje és a prófétaság ajándéka intést, figyelmeztetést, tanácsot és bátorítást nyújt.

„Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legerőteljesebb szüksége. Az erre való törekvést kell elsődleges munkánknak tekintenünk!

Komoly igyekezetre van szükség az Úr áldásának elnyeréséhez. Nem azért van ez így, mintha az Úr nem lenne készséges ránk árasztani áldását, hanem mert készületlenek vagyunk annak elfogadására” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 115. o.).

Olvassuk el Mal 4:5-6 verseit! Milyen hatása van Illés üzenetének Isten követőinek otthonában?

Az igazi ébredés a szívben és az otthonban kezdődik. A család a gyülekezet főtámasza, a közösség nélkülözhetetlen építőköve. Az otthonban történő ébredés mennyei szeretetet terjeszt a gyülekezetben, a lakóköznyezetben és az országban. Istennek ez a célja a keresztyén otthonnal. Az ébredés misztériója is készíti Isten népét.

Vannak bálványok az otthonunkban, a szívünkben, a gyülekezetünkben? Ha igen, mik azok?

ÉZSAIÁS, AZ EVANGÉLIUMI PRÓFÉTA

Ézsaiás, az egyik fő ószövetségi próféta közvetlenül Istentől kapta a prófétai szolgálatra való elhívását (lásd Ézs 6:1-8). Lenyűgözte Isten fenséges szentsége, és ekkor felismerte saját méltatlanságát. Abban a pillanatban egy szeráf repült hozzá a mennyei oltárról vett tüzes szénnel, és „megtisztította” bűneitől. Ezután Isten megkérdezte: „*Kit küldjek el, és ki megy el nekünk?*” Ézsaiás azt felelte, amit nekünk is mondanunk kell: „*Íme, itt vagyok én, küldj el engem*” (Ézs 6:8, ÚRK)!

Ézsaiás elhívása Izrael történelmének egyik sarkalatos pontján történt. A hiányosságai dacára végeznie kellett azt az igen fontos munkát, hogy figyelmeztesse Izraelt és a vezetőket bűneikre. Ézsaiás próféciai a Szentírás meghatározó szakaszai, amelyek alapvető betekintést engednek Isten és az ember természetébe, valamint abba, hogyan bontakozik ki a megváltási terv. Ézsaiás 53. fejezete vitathatatlanul a legerőteljesebb prófécia, ami nemcsak Jézus halálát ábrázolja, hanem azt is, hogy mit jelent ez a világ számára.

Olvassuk el Ézsaiás 53. fejezetét! A kereszttől több mint egy fél évszázaddal leírt bámulatos prófécia hogyan tárja eléink Krisztus halálát? Mit tudhatunk meg belőle a prófétai ajándékokra vonatkozóan?

Ézsaiás próféciai előrevetítették a Messiás célját és küldetését (Ézs 53:3-5). Magyarázatot adnak arra, hogy miért vezették Krisztust, mint bárányt a „*mészárszékre*” (Ézs 53:7), és engesztelő áldozata hogyan menti meg a népet bűneiből. Krisztus halálának helyettesítő aspektusát félreérthetetlenül ábrázolja, rámutatva az egész emberiségért végzett engesztelés alapjára.

„*Mindnyáján, mint juhok, eltévelyedtünk, mindenki a maga útjára tért, de az ÚR órá vetette mindnyájunk vétkét*” (Ézs 53:6, ÚRK). Ez mutat rá a bűn és a kereszttel egyetemességére, valamint a bűn megoldására. Ez a fejezet talán minden ó- és újszövetségi szakasznál világosabban és félreérthetlenebbül mutatja be a megváltási tervet. Ézsaiás prófétai szolgálata nem volt könnyű. Az emberek abszurdnak, lehetetlennek találták a pusztulást előrevetítő, ijesztő jövődöléseit, ahogy ma is ezt mondják sokan, ha figyelmeztetik őket a bűn következményeire (Róm 6:23). Ézsaiásnak a saját korára és a miénkre vonatkozó prófétai szava világos (lásd Ézs 2:4; 5:20). A nép elutasította, hogy igazságot gyakoroljanak és reformokat hajtsanak végre, és ez vezetett Jeruzsálem pusztulásához. Ugyanez a bűn fogja Krisztus visszatérésekor is a föld gonosz lakóinak pusztulását okozni.

DÁNIEL, A HŰSÉGES LÁTÓ

A legtöbb keresztény ismeri Dániel 1. fejezetének történetét, amelyben Dániel kiállt a gyerekkorában megtanult egészségügyi elvek mellett. A hűség példaképe volt (Dán 1:8). Ez csak kis próba volt ahhoz képest, ami később következett, például a 6. fejezetben, amikor is a hűségre könnyen az életébe kerülhetett volna.

Olvassuk el Dán 2:46-48, 4:15, 5:13-14 és 6:25-27 verseit! Ezek szerint milyen volt Dániel biznyságtétele a pogányok között?

Figyeljük meg, hogy mit jelentettek ki Dániel Istenének hatalmáról ezek a pogány emberek! A különlegesen egyedi történetekben egy döntő fontosságú elv mutatkozik meg: az életünk, a hűségünk, valamint Isten bennünk és általunk munkálkodó hatalma által mások is megismerhetik, sőt meg is kell ismerniük a menny Istenét, azt, hogy Ő „*az isteneknek Istene, és a királyoknak ura*” (Dán 2:47). Továbbá, mivel Dániel próféciáinak ismétlődő témája az ítélet, ami Krisztus második eljövetelkor (Isten végső győzelmekor) ér tetőfokára, éppen illik ide Dániel nevének jelentése: „Isten a bíróm”. Fontos gondosan tanulmányozni Dániel írásait, figyelmet fordítani rájuk, mivel ma is aktuálisak. Emlékeztetnek arra, hogy folyamatosan legyünk éberek, tartsuk meg Isten parancsolatait, még az élet „kis” dolgaiban is. Prófétaként Dániel előre beszélt nemzetek felemelkedéséről és bukásáról, valamint arról, hogy milyen következményei lesznek Isten iránti engedetlenségüknek. Látomásai által feltárul Isten terve és országának végső győzelme (Dán 7:13-14). Gondoljunk például Dániel 2. fejezetére, amit Krisztus előtt félezer évvel írt a próféta! Bámulatos pontossággal vázolta fel a négy nagy világbirodalom felemelkedését és hanyatlását, előre mutatva egészen a mi időnkig (a szobor lábfeje, ujjai), amelyek világosan utalnak a mai európai nemzetekre. A prófécia világos tanítása szerint „*utódaik házasság révén keverednek, de nem egyesülnek egymással, amint a vas sem vegyül a cseréppel*” (Dán 2:43, ÚRK). Bámulatos ez a még a mai napig is mutató jövőndölés Európáról! Hiszen az egymás közti házasságok és az egységre törekvő annyi próbálkozás dacára is a kontinensen megmaradnak a különálló országok, saját törvényekkel, szokásokkal és tradíciókkal. A Szovjetunió széthullását még néhány évvel korábban sem látta előre egyetlen titkosszolgálat sem, Dániel jövőndölése azonban erős érvekkel támasztja alá, hogy bízhatunk Isten prófétáiban.

Dániel 2. fejezetében minden birodalom felemelkedett, majd eltűnt, pontosan a jövőndölés szerint. Miért bízhatunk tehát a próféciában, ami kimondja, hogy ezek után Isten örök országa jön el (Dán 2:44)?

KERESZTELŐ JÁNOS FELKÉSZÍT EGY NÉPET

Olvassuk el Mk 1:2-5 szakaszát! Mi volt Keresztelő János szolgálatának a célja?

Márk evangéliumából megtudjuk, hogy Keresztelő János fellépésével teljesült Ézsaiás próféciaja (Ézs 40:3). János fejlődését az Istenhez való hűség jellemezte gyerekkortól felnőttkorig. Sátán félt, hogy elveszíti uralmát az emberek felett, hallva János hangját a pusztában (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 181. o.). János olyan módon leplezte le hallgatói gonoszságát, amitől Sátán megremegett. Ez veszélyeztette szorítását Izrael felett. Újból és újból megpróbálta eltéríteni Keresztelő Jánost a hűséges élettől és a Messiásba vetett bizalmától, de rendre kudarcot vallott.

Olvassuk el Mt 11:1-6 verseit! Jézus hogyan erősítette a börtönbe vett János hitét?

Sátán képtelen volt bűnre csábítani Jézust, pusztai veresége felbőszítette. Ekkor taktikát váltott, elérte, hogy börtönbe vessék Jézus unokatestvérét, Jánost, ami fájt Jézusnak, de Sátán még így sem tudta bűnbe vinni. Megpróbálta megtörni Jánost, ezzel érzelmileg megterhelve a Megváltó szívét. Jézus azonban bátorító üzenetet küldött Jánosnak. A szörnyű körülmények dacára, és noha nem értette, miért maradt fogságban annak ellenére, hogy Jézusnak akkora hatalma van, mindhalálig hű maradt.

A régi prófétákhoz hasonlóan Isten bennünket is arra szólít, hogy hirdessük a bűnbánat, a hit üzenetét és Krisztus igazságának teljességét (Jel 14:6-12). Sátán, ahogy Keresztelő Jánossal is tette, felhasználhatja a bizonytalan helyzeteket, hogy kétséget ébresszen bennünk az Istentől kapott küldetésünket illetően. Nem kell kétségbe esnünk, ha emlékszünk arra, hogyan vezetett Isten az életünk során, még ha nem is mennek jól a dolgaink, mint Jánosnak, akit börtönbe vetettek és megöltek egy gonosz asszony és egy akaratgyenge férfi tettei miatt. Bármit tegyenek is velünk emberek, hittel fordulhatunk Isten felé, és Ő válaszolni fog. Erőt ígért ahhoz, hogy az akarata szerint cselekedjünk (ApCsel 1:8). A posztkeresztény és nem keresztény világban rendkívül fontos, hogy bármilyen körülmények között Krisztus hűséges tanúi legyünk.

Voltál már olyan helyzetben, mint a börtönben lévő János, amikor egyszerűen nem értetted, miért történtek ennyire rossz dolgok veled? Hogyan tudtad megőrizni a hitedet és a bizalmadat Istenben?

ELHÍVÁS A PRÓFÉTAI SZOLGÁLATRA

Isten meghatározott időben, konkrét céllal hív el prófétákat, akik az adott időben szükséges üzeneteket közvetítik. Ellen G. White is ilyen ember volt. Kánonon kívüli prófétaként szolgált (*erről bővebben a későbbi tanulmányokban lesz szó*). Ellen Harmon (White) első elhívását 1844 decemberében kapta, néhány héttel azt követően, hogy a millerita adventisták Dán 8:14 alapján Jézus visszajövetelét várták: „*Kétezer-háromszáz estéig és reggelig, azután visszakapja a szent hely az igazságot*” (ÚRK).

William Miller ugyan soha nem tűzött ki dátumot, de a követői végül 1844. október 22-ére várták Krisztus visszatérését a földre, az engesztelés napjának bibliai időszámítására alapozva. Észak-Amerikában és a világ más részein ezrek és ezrek óriási várakozással tekintettek előre erre a napra, hogy hamarosan együtt lehetnek Megváltójukkal a mennyben. A várva várt advent közeledtével Millert is izgalom és lelkesedés töltötte el. Ám Krisztus nem jelent meg, és a millerita hívők a történelem egyik legelkeserítőbb eseményét, a nagy csalódást éltek át. Isten ezen a háttérén adta az első látomást Ellen Harmonnak (később White), ami elsősorban bátorítást jelentett neki és a többi csalódott hívőnek, hogy Isten továbbra is velük van, még ha a számításukban tévedtek is. A látomás a földről a mennyei Jeruzsálem felé vezető útra mutatott. Azon haladtak az adventhívők a Szent Város felé. És „biztonságban voltak, míg tekintetüket Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük haladt, vezette őket a városba” (Ellen G. White: *Spiritual Gifts*. 2. köt. 31. o.).

Ez a látomás jó hír volt. A csalódás zavarából Isten új mozgalmat kezdett létrehozni. Jézus még mindig velük volt, és majd valóban vissza fog térni. Továbbra is vezeti őket az üdvösség útján. Nekik csak rá kell szegezniük a tekintetüket. Komoly okuk volt arra, hogy ne hagyjanak fel a reménnyel még az összezavarodás és csalódás idején sem. Így kapta Ellen G. Harmon (White), egy 17 éves fiatal lány az elhívást a prófétai szolgálatra. Nem volt könnyű az útja, különösen eleinte. Az emberek fokozatosan elfogadták, hogy az ajándéka valóban Istentől származik. Ellen G. White azonban félt attól, hogy Isten hírnöke legyen. Isten prófétájának lenni sosem volt könnyű, nem járt nagy presztízzsel. Tehát hogyan engedett végül Isten hívásának? A jövő héten közelebbről megvizsgáljuk az ótestamentumi próféták különleges feladatát és kihívásait, amelyek közül volt, ami visszaköszönt Ellen G. White életében és szolgálatában is, ahogyan azt majd a következő pénteki részben látni fogjuk.

További – angol nyelvű – információ: <https://whiteestate.org/absg/2>

PAUL FOLLERAN:

HA KRISZTUS HOLNAP AJTÓDON KOPOGNA

Vagyonom, vagyonod, vagyonunk:
az enyém, a tiéd, az enyém, a tiéd...
Ezüstöm, aranyod, a pénzünk:
az enyém, a tiéd, az enyém, a tiéd...
Szótlan, süket és sötét világban
élünk,
és senki nem kerülhet elé
vagy eléd...
Időnk szeretni nincsen!
Hajléktalan még millió szegény
és kenyértelen és elhagyott!
Vagyonom, vagyonod,
ezüstöm, aranyod,
az enyém, a tiéd,
az enyém, a tiéd...
Kétezred óta az időt
keresztény módra számítod
és én is,
de most kérdezem mégis:
mikor kezdünk már
keresztény módra élni?!

Fordította: Várady Lajos